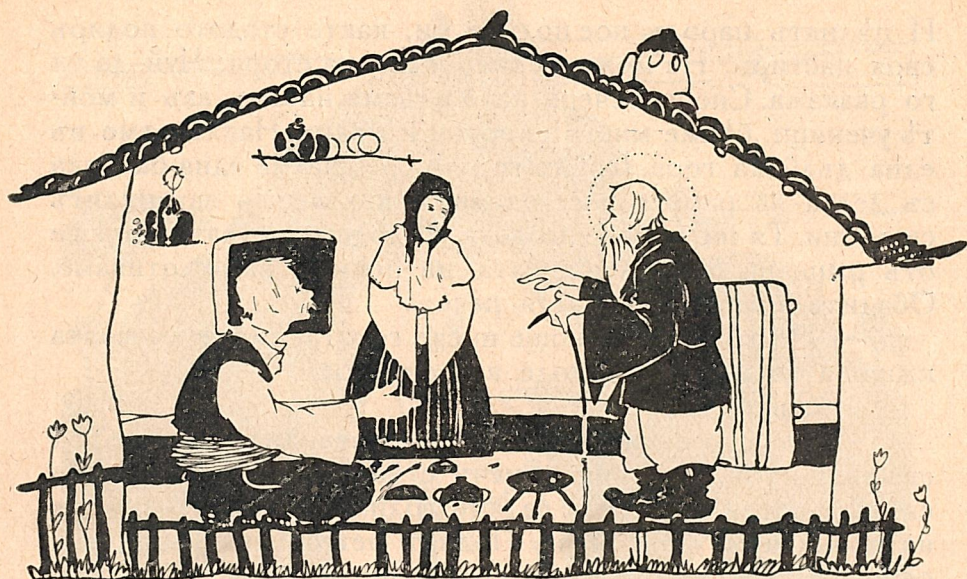




ПРИКАЗКА ЗА ДОБРУДЖА

Нивитъ бѣха покарали цѣла педя и всичко стана зелено. Бай Василъ впрегна новата кола, която дрънчи като петдесетъ нови камбанки, и отиде да ги забиколи. Взе и децата. Като се издигнаха отъ долчинката, тръгнаха по равно. Бай Василъ не имъ дава да приказватъ.

— Слушайте, казва, нивитъ!

А тия ниви! Ячемицитъ лжкатушатъ. Окото трепери като ги гледа. Вѣтърътъ тича по тѣхъ. Той е веселъ, лѣга по грѣбъ, влачи се по зелената черга, дига се, хуква и размжща зеления цвѣтъ на най-далечната нива.

Какъ да не бѣга вѣтърътъ! Изпрѣчва ли му се нѣщо на пѣтя? Нищо! Ни гора, ни дръвче — равно, зелено! Не се вижда де свѣршва.

Петю си затвори очитъ. Нивитъ пѣятъ. Всѣко стрѣкче си излива гласа, а вѣтърътъ грабва пѣсенята. Той ще я носи по цѣлата земя. Ще я повтори на всичкитъ треви. Ще я занесе въ чужди краища, по върховетъ на стари голѣми гори, да чуятъ какво нѣщо е полска добруджанска пѣсенъ. После ще възвие между планинитъ и тамъ ще я чуятъ водопадитъ, и тѣхното ехо ще я повтори. После ще я изсвири горе, по най-високитъ снѣжни върхове, кждето е вѣчна зима и вѣченъ студъ и мразъ, кждето не расте нищо и никой не живѣе. Нека всички чуятъ и нека се чудятъ,